"मीठे प्यारे बच्चे– तिम्रो यो रूहानी यादको यात्रा हो, तिमीले शरीरलाई कुनै कष्ट दिनु छैन। हिंड्दा-डुल्दा, उठ्दा-बस्दा बुद्धिद्वारा बाबालाई याद गर।"

प्रश्नः– कस्ता बच्चाहरू सदा खुशी रहन्छन्? स्थायी खुशी नहुनुको कारण के हो?

उत्तरः– १) जसले पुरानो दुनियाँ, पुरानो शरीर सँग ममत्व तोडेर बाबा र वर्सालाई याद गर्छन् उनीहरू नै स्थायी खुशी रहन्छन्। जसको यादको यात्रामा मायाको तुफान आउँछ, अवस्था कमजोर हुन्छ उनीहरूको खुशी स्थायी रहुँदैन। २) जबसम्म भविष्यको राजाई यी आँखाले देख्दैनौ तबसम्म खुशी कायम रहन सक्दैन।

गीतः– हमें उन राहों पर चलना है....

ओम् शान्ति। यो बाबाले बच्चाहरूलाई भन्नु भएको हो, यो त बुझ्ने कुरा हो। यति धेरै बच्चाहरू प्रजापिता ब्रह्माका बाहेक अरू कसैका हुन सक्दैनन्। कृष्णलाई कहिल्यै प्रजापिता भनिदैन। नामको महिमा गरिन्छ प्रजापिता ब्रह्मा, जो पहिले थिए र अहिले वर्तमानमा पनि छन्। प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान ब्रह्माकुमार ब्रह्माकुमारी धेरै छन्। यी प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान हुन्। त्यसैले प्रजापिता ब्रह्माको पनि कुनै पिता हुनु पर्छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ– हाम्रो हजुरबुवा परमपिता परमात्मा शिव हुनुहुन्छ। उहाँले अहिले नयाँ दुनियाँको रचना गरिरहनु भएको छ अर्थात् पुरानो दुनियाँलाई नयाँ बनाइरहनु भएको छ। यो पुरानो दुनियाँमा यो शरीर पनि पुरानो हो। नयाँ दुनियाँमा सतोप्रधान नयाँ शरीर हुन्छ। त्यो कसरी हुन्छ, यी लक्ष्मी–नारायणलाई हेर। यी नयाँ दुनियाँका नयाँ शरीर हुन्। यिनको महिमा तिमी बच्चाहरूले जानेका छौ। यिनीहरू स्वर्ग नयाँ दुनियाँ, नयाँ विश्वको मालिक हुन्। नयाँ दुनियाँ जो पहिला थियो, अहिले पुरानो भएको छ। ८४ जन्म लिनु पर्छ नि। यसको पनि पूरा हिसाब हुन्छ। कसले पूरा ८४ जन्म लिन्छन्? सबैले त लिन सक्दैनन्। ८४ जन्म त उनीहरूले मात्र लिन सक्छन् जसको पार्ट सुरु देखि अन्तिम सयमसम्म हुन्छ। जो पहिला यस सृष्टिमा थिए। हरेक कुरा तिमी प्यारा बच्चाहरूले धारणा गर्नु छ। यहाँ कुनै मनुष्यले मनुष्यलाई सम्झाइएको होइन, यहाँ त निराकार परमपिता परमात्मा मनुष्य तनमा बसेर सम्झाउनुहुन्छ। बलिहारी उहाँको नै हो। उहाँले नसम्झाएको भए हामीले केही पनि जान्ने थिएनौं। हामी त एकदम तुच्छ बुद्धि थियौं। अहिले रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्तको बारेमा जान्यौं। हू इज हू...? यस बेहद ड्रामामा सबैभन्दा मुख्य पार्टधारी को– को हुन्? यो अविनाशी बनी-बनाई ड्रामा हो। गायन पनि छ– बनी बनाई बन रही... गायन भक्तिमार्गमा गरिन्छ। तर पनि अहिले यो ड्रामाको खेल कसरी बनेको छ भन्ने कुरा सम्झाइन्छ।

बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू! तिमीहरूले बुझेका छौ– तिमीहरूले यस यात्रामा हिंड्नु छ। मनुष्यहरूले यात्रामा धेरै कठिनाइ सहन गरेर भए पनि जान्छन्। अहिले त हवाई जहाज, रेल आदि धेरै सहज साधन निस्केका छन्। पहिला त मानिसहरू पैदल यात्रामा जान्थे। हिंड्दा-हिंड्दै तूफान आउँथ्यो। मानिसको बेहाल हुन्थ्यो। त्यसपछि कोही फर्केर पनि आउँथे। किनभने द्वापर देखि आधा कल्प जिस्मानी लौकिक यात्रा गर्ने चलन हुन्छ। भक्तिमार्गमा मानिसहरू यात्रामा किन जान्छन्? भगवानलाई खोज्न। भगवान कहीं बसिरहनु भएको त छैन। भगवानका जड चित्रको पूजा गरिन्छ। जो पहिला थिए तिनीहरूकै

जड चित्र बनाउँछन्। चैतन्यमा त भगवान प्राप्त हुन सक्नुभएन। शिवलिङ्ग आदि यी सबै जड चित्र हुन्। जड चित्रलाई हेर्नको लागि यात्रा गर्छन्। यो एक भक्तिमार्गको प्रचलन हो। यो जान्दछन्, फेरि पनि, यी को हुन्, कहिले आएका हुन्, कसैको पनि जीवनी जान्दैनन्। शिवजयन्ती मनाउँछन्, फेरि पनि उहाँलाई पनि जान्दैनन्। आजकल त यो उत्सवलाई पनि उडाइदिएका छन् किनभने उहाँको नाम रूप आदि प्राय: लोप हुनु नै छ। अहिले तिमीले जानेका छौ– उहाँ उँच भन्दा उँच ज्ञानका सागर, सुखका सागर हुनुहुन्छ। उहाँ सागरबाट हामीलाई अहिले ज्ञान प्राप्त भइरहेको छ। उहाँ बेहदका पिता अहिले प्राक्टिकलमा हुनुहुन्छ। अमरनाथ पनि शिवबाबा नै हुनुहुन्छ नि। हिउँको लिङ्ग बन्छ भनेर देखाउँछन्। भक्तहरूलाई ठग्नको लागि धेरै गफ लगाउँछन्। त्यसैले त्यो जिस्मानी यात्रामा धेरै कठिनाइ हुन्छ। यो रूहानी यात्रा हो, यसमा शरीरलाई कुनै कठिनाइ हुँदैन। तिमी बच्चाहरूले आफूलाई बेहद बाबाको बच्चा हौं भन्ने जानेका छौ। भक्तिमार्गमा जन्म-जन्मान्तर याद गर्दै आएका थियौ। अहिले स्मृति आएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ– तिमी ६३ जन्मसम्म भगवानलाई खोज्दा-खोज्दा गिर्दै आएका थियौ। पहिला पहिला त एकदम कडा, नौधा भक्ति गर्थे। तैपनि यो दुनियाँलाई तमोप्रधान त अवश्य हुनु नै थियो। वृक्ष अवश्य पनि बड्दै जान्छ। एक जना मानिस पनि मेरो पासमा सिधै आउन सक्दैन। नाटकमा सबैले आ– आफ्नो भूमिका निर्वाह गर्नु नै छ। सतो, रजो, तमोमा आउनै पर्छ। नम्बरवन आत्माकै नै उदाहरण लिन सक्छौ। नम्बरवन लक्ष्मी-नारायण सतोप्रधान थिए, अहिले तमोप्रधान अवस्थामा छन्, जसमा नै शिवबाबाले प्रवेश गर्नु भएको छ किनभने यिनलाई नै फेरि नम्बरवन बन्नु छ। त्यसपछि प्राथमिकता मम्मालाई दिइन्छ किनकि माताहरूलाई महत्त्व दिनु पर्ने हुन्छ। पहिला लक्ष्मी त्यसपछि नारायण, माताहरूको नामलाई उच्च बनाइन्छ। माता सदैव पतिव्रता हुन्छिन्। पुरुष कहिल्यै पत्नीव्रता हुँदैनन्। बन्दे मातरम् भनिन्छ। यतिबेला तिमी बाबाको बनेका छौ। त्यसैले तिमी ब्रह्माकुमार ब्रह्माकुमारी भयौ। माता गुरु नभइकन कहिल्यै कसैको पनि उद्धार हुँदैन। गुरु त अत्यन्तै धेरै छन्। तैपनि कलियुगमा घोर-अन्धकार भएको छ। कति धेरै गुरु, गोसाईं छन्। कहाँ कहाँ हरिद्वार आदि ठाउँमा उनीहरूको मन्दिर पनि बनेका छन्। हुनत वास्तवमा मन्दिर त्यसलाई भनिन्छ जहाँ देवता हुन्छन्। संन्यासीहरूको कहिल्यै पनि मन्दिर हुँदैनन्। मन्दिरमा त देवताहरू नै रहन्छन् किनभने उनीहरूको आत्मा एवं शरीर दुवै पवित्र हुन्छन्। यी महात्माहरूको हुनत आत्मा पवित्र बन्छ, तर शरीर पवित्र प्राप्त हुन सक्दैन किनभने तत्त्व नै तमोप्रधान छ। अहिले तिमी देवता बनिरहेका छौ। बनाउनेवाला परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ। यो सतोप्रधान संन्यास हो। त्यो हो रजोप्रधान संन्यास। यो विषय बाबा बाहेक अरू कसैले पनि सिकाउन सक्दैन। त्यसैले बाबाले सम्झाउनु भएको छ– त्यो हो जिस्मानी यात्रा, यो हो रूहानी यात्रा। यसमा कर्मेन्द्रियहरूको कुनै काम छैन, कुनै पनि मुश्किल कुरा छैन। धेरै सहज छ। त्यो जिस्मानी यात्रा धेरै प्रकारका हुन्छन्। यो रूहानी यात्रा एकै प्रकारको हुन्छ। यो राजाईको लागि यात्रा हो। यी लक्ष्मी–नारायणको चित्र सामुन्ने खडा छ, तर दुनियाँलाई यिनले नै राजयोगको यात्रा गरेर यो पद पाएका हुन् भन्ने कहाँ थाहा छ र? तिमी बच्चाहरूले जानेका छौ, यिनीहरूले यो प्रारब्ध कसरी पाए भनेर। माथिबाट कुनै नयाँ आत्माहरू त आएका छैनन् जसलाई भगवानले राजाई दिनु भएको होस्। होइन। यिनीहरूलाई पुरानोबाट नयाँ बनाइएको छ जसलाई रिज्युवनेट वा कायाकल्पतरु भनिन्छ। त्यसैले बाबाले सामुन्ने बसेर सम्झाउनुहुन्छ– यिनीहरूले नै रूहानी यात्रा गरेका थिए। राजयोग बलको यात्राबाट यी यस्ता बनेका हुन्।

बाबा राजयोग एवं ज्ञान सिकाउन आउनुहुन्छ। त्यसैले त अहिले तिम्रो यात्रा चलिरहेको छ। तिमी बसी-बसी अथवा हिंड्दा डुल्दा पनि यात्रामा रहन्छौ। तिमीले केवल बुद्धिद्वारा बाबाको याद गर्छौं। यादबाटै दौड लगाउँछौ र तिम्रो विकर्म विनाश हुन्छन्। जति चाँडो विकर्म विनाश हुन्छ त्यति चाँडो बाबाको गलाको हार बनिन्छ। तिमीले अब यी चारधाम आदि गर्दैनौ। उनीहरू त सबै भक्तिमार्गका जिस्मानी तीर्थ जान्छन् र त्यहाँबाट फर्केर आएपछि घरमा विकर्मी बन्छन्। जति समय यात्रामा रहन्छन् त्यति समय पवित्र रहन्छन्। आजकल त हरिद्वारमा गएर हेर्न सक्छौ– पण्डाहरू कति फोहोरी हुन्छन्। मानिसहरू यात्रामा गएका समय पवित्र रहन्छन् तर त्यहाँ रहने पण्डाहरू अपवित्र रहन्छन्। तिम्रो यात्रा कति स्वच्छ छ। केही पनि धक्का आदि खानु छैन। बाबा भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू! उठ्दा-बस्दा, हिंड्दा-डुल्दा मलाई नै याद गर। यतिखेर आत्माहरू सँग कुराकानी भइरहेको छ। आत्माले यी अंगहरूद्वारा सुन्छ। आत्माले मुखबाट बोल्छ, आँखाबाट हेर्छ। आत्मालाई यी आँखाबाट देखिन्न, न परमात्मालाई नै देखिन्छ। दुवैलाई दिव्य दृष्टि बिना देख्न सकिंदैन। त्यसैले हामी आत्मा हौं भनेर सम्झिइन्छ। हामी आत्मा दु:खी छौं। हामी आत्माले एक शरीर छोडेर अर्को शरीर लिन्छौं। आत्माले बोल्छ नि। परमात्माले पनि आत्मा सँग कुरा गर्नुहुन्छ– मेरो प्यारा बच्चाहरू, आत्माहरू! अब तिमीलाई मेरो पासमा आउनु छ। मैले तिमीहरूलाई यात्रा गर्न सिकाउँछु। पवित्र नबनिकन तिमी मेरो पासमा आउन सक्दैनौ। आत्मा पवित्र हुन्छ। सुरुमा आत्मा सतोप्रधान हुन्छ, फेरि सतो, रजो, तमो हुनै पर्छ। शरीर पनि सतो, रजो, तमो हुन्छ। सतोप्रधानलाई गोरो, तमोप्रधानलाई कालो भनिन्छ। कति गहिरो ज्ञानको कुरा छ। तिमीलाई थाहा छ– आत्मा-परमात्मा अलग रहे बहुकाल... अहिले आएर फेरि भेट भएको छ। मनुष्य मनुष्य एक आपसमा भेटिन्छन्। आत्मा आत्माहरू सँग पनि मिल्छन्। त्यस्तै, परमात्मा पनि वहाँ मिल्नुहुन्छ। आत्मा एवं परमात्मा दुवैको साक्षात्कार दिव्य दृष्टिद्वारा हुन्छ किनभने ती दुवै अति सूक्ष्म हुन्छन्, तारा समान हुन्छन्। अहिले कुनै वैज्ञानिकले आत्मा कसरी प्रवेश गर्छ भन्न सक्दैनन्। यी कुरा उनीहरूलाई अलिकति पनि थाहा छैन। परमप्रिय बाबा हुनुहुन्छ। भक्तिमार्गमा आधाकल्प भक्तले भगवानलाई याद गर्छन्। सबै भगवान हुन् भन्ने कुरा होइन। सबै भगवान भए भक्तले आराधना, बन्दना, साधना, किन गर्ने, कसको लागि गर्ने? सबैले मुक्ति जीवन मुक्ति चाहन्छन् किनभने यहाँ दु:ख छ, शान्ति होस् भन्ने चाहन्छन्। तर पनि विचराहरूलाई शान्तिधाम केलाई भनिन्छ, मुक्ति कहाँ हुन्छ भन्ने थाहै छैन। केवल भन्ने गर्छन्– पार निर्वाण गया। तर कसैले पनि जानेका हुँदैनन्।

अहिले तिमी बच्चाहरू यात्रामा छौ। बाबा भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू! धैरै सम्हाल गरेर चल। तुफान त धेरे आउँनेछन्। तिमीले याद गर्ने कोशिश गर्नेछौ, मायाले बुद्धियोग तोडिदिनेछ। त्यसपछि त्यो अवस्था ठण्डा हुन्छ। खुशीको पारा हट्दछ। नत्र खुशीको पारा स्थायी रहनु पर्ने हो। यी आँखाबाट त्यो राजाई देखिने भए खुशी कायम रहने थियो। यहाँ तिमीले राजाई मिल्छ भन्ने कुरा बुद्धियोगबाट जान्दछौ। राजाईको लागि हामीले पढिरहेका छौं। यी आँखाबाट देखिंदैन त्यसैले मायाले घरी-घरी बिर्साइदिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि कमल फूल समान बन। पुरानो दुनियाँ, पुरानो शरीर सबैबाट ममत्व तोड्दै जाऊ। एक बाबालाई याद गर। पहिला तिमी बाबाको पासमा जानु पर्छ, त्यसपछि नयाँ दुनियाँमा आउँछौ। बाबा र वर्सालाई याद गर, फेरि जब हामी यहाँ आउने छौं त्यो प्रारब्ध हुन्छ। त्यसको याद गरिन्न। अहिले

हामीले भविष्यमा प्रारब्ध पाउनको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौं। यहाँका मानिसहरूले यहाँको आजीविकाको लागि पुरुषार्थ गर्छन्। हामी भविष्यको आजीविकाको लागि पुरुषार्थ गर्छौं। गृहस्थ व्यवहारमा रहँदा रहँदै यो कार्य पनि गर्नु पर्छ। ज्ञानलाई धारणा पनि गर्नु छ, त्यसपछि तिमीले पुरुषार्थ गर्नु पर्दैन। त्यहाँ तिमीले पुरुषार्थ नगरी प्रारब्ध भोग्दछौ। तिमीलाई थाहा छ– हामीले अहिले भविष्य बनाउँदैछौं, त्यहाँ प्रारब्ध भोग्नेछौ। त्यहाँ हामीले प्रारब्ध भोगिरहेका छौं भन्ने याद रहन्न। याद हुने भए त पुरुषार्थको बारेमा पनि याद हुनु पर्ने हो। पुरुषार्थ एवं प्रारब्ध दुवै विर्सिन्छौ। प्रारब्ध भोगिरहिन्छ, विगतको थाहै हुँदैन। अहिले तिमीले विगत, वर्तमान र भविष्यका विषयमा जान्दछौ, अरू कुनै पनि मानिस छैन जसले विगत, वर्तमान र भविष्यका बारेमा जानेको होस्। त्यसैले तिमीहरूलाई त्रिकालदर्शी भनिन्छ।

बाबाले रूहानी यात्रा र जिस्मानी यात्रा बीचको भिन्नता पनि राम्ररी सम्झाउनु भएको छ। जिस्मानी यात्रा त जन्म-जन्म गर्दै आयौ, यो रूहानी यात्रा एक जन्मको लागि मात्र हो। स्वर्गमा जान्छौ, फेरि फर्केर यो मृत्युलोकमा आउनु छैन। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे स्वदर्शन चक्रधारी बच्चाहरूप्रति माता-पिता, बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग, रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:–

१) सतोप्रधान संन्यासद्वारा आत्मा एवं शरीर दुवै पवित्र बनाउनु छ। पुरानो दुनियाँ एवं पुरानो शरीरबाट ममत्व तोडिदिनु छ।

२) त्रिकालदर्शी बनेर विगत, वर्तमान र भविष्यलाई बुद्धिमा राखेर पुरुषार्थ गर्नु छ। ज्ञानलाई धारणा गरेर स्थायी खुशीमा रहनु छ।

वरदान:– आफ्नो अनुहार रूपी दर्पणद्वारा मनको शक्तिको साक्षात्कार गराउने योगी आत्मा भव

जे मनमा हुन्छ, त्यसको झलक अनुहारमा अवश्य आउँछ। यस्तो नसम्झ– मनमा त मेरो धेरै छ। तर मनको शक्तिको दर्पण चेहरा अर्थात् अनुहार हो। जति नै तिमीले भन मेरो योग त धेरै राम्रो छ, म सदा खुशीमा नाँच्छु तर चेहरा उदास देखेर कसैले मान्दैन। "पाइसकें" यस खुशीको चमक अनुहारद्वारा देखिन्छ। उदास चेहरा देखिदैन, खुशीको चेहरा देखियोस्, तब भनिन्छ योगी आत्मा।

स्लोगन:– जब सरल स्वभाव, सरल बोल, सरलता सम्पन्न कर्म हुन्छ, तब बाबाको नाम प्रत्यक्ष गर्न सक्छौ।